

Esslingen 2014.

2014. szeptemberének elején egy nagyszünetben kilencedik és tizedik osztályos tanulók kezdtek gyülekezni a tizenegyes tanteremben. Húszan gyűltünk össze, mindannyian izgatottan vártuk a megbeszélés kezdetét. Ekkor volt ugyanis az esslingeni csereprogram első megbeszélése, melyet később még jó néhány követett. Megtudtunk minden fontosat a program menetéről, az utazásról, a korábbi évek tapasztalatairól és a diákok fogadásáról Egerben. A napok és hetek szinte repültek, kisvártatva elérkezett az a nap, mikor cserediákjaink felvették velünk a kapcsolatot. Ki facebookon, ki e-mailben, de mindenki érintkezett cserepartnerével, és voltak, akik között szinte azonnal barátság szövődött. Hamarosan elkezdődtek az előkészületek az utazásra: ajándékok vásárlása a németek számára, bőröndkeresés, majd a pakolás.

És elérkezett október 15. Hajnalban keltünk, hogy időben odaérjünk a vasútállomásra, ahonnan 15 órás, viszontagságokkal teli vonatozásunk kezdődött. A füzesabonyi és a budapesti átszállás szerencsésen megtörtént, helyeinket megtaláltuk, és mindenki le tudott ülni. Aztán jöttek a problémák: a mozdony elromlott, így váratlanul ismét át kellett szállnunk, a német vasutasok sztrájkoltak, és nem tudtuk, hogyan jutunk majd el egyáltalán Esslingenbe. Végül minden megoldódott: Stuttgartig utaztunk vonattal, oda jöttek értünk cserepartnereink. Az utazás utolsó órájában már mindenki lázban égett, alig tudtuk kivárni az érkezést. Amikor a vonat utoljára fékezett és megállt, feszülten léptünk a stuttgarti peronra, ahol a német diákok saját kezűleg festett, névre szóló magyar zászlókkal vártak minket. Mindannyian gyorsan túlestünk az első találkozás izgalmán, és megleltük a közös hangot partnereinkkel. A családok barátságosan fogadtak minket, a hét folyamán szinte családtagokká váltunk.

Sok közös programon vettünk részt, többek között megismerkedtünk a város történetével, fontosabb műemlékeivel, néhány mondájával. Most már tudjuk, miért van két különböző tornya a városi templomnak, miként üzték el az ördögöt hagymával, és miért látunk Esslingen 83 szökőkútja közül az egyiken fej nélküli lovast...

A környék más városaiban is jártunk, több magas templomtornyot megmászunk, köztük a világ legmagasabbját, az ulmi Münster-t. Jártunk meteorit kráterében, édességéhségünket sokan a Ritter Sport gyár csokijaival enyhítettük. Az Our Trip egri együttes zenéjével egy fantasztikus vasárnap estét töltöttünk el. Közösén ünnepeltünk iskoláink, a Neumann és a Mörike gimnázium között immár 25 éve fennálló kapcsolat jubileumát. Utolsó esténkre vendéglátó családjaink is eljöttek, hogy együtt költsök el a hagyományos sváb vacsorát, és utána különböző, saját kezűleg készített és előadott prezentációkkal szórakoztassuk egymást.

Szerda hajnalban szomorú, de már kissé hazavágyó szívvel búcsúztunk német barátainktól. Ez a csodálatos hét örökké legszebb emlékeink között fog élni, és már alig várjuk, hogy viszonzhassuk azt a nagy vendégszeretetet, amit ebben a Neckar parti kisvárosban tapasztaltunk.